

**Propositiones aliquot ad homoeopathiam confirmandam aptae : thesis
quam ad obtinendum exercendi in hoc imperio medicinam jus,
saluberrimae Fluminis Januarii Facultati / Benedictus Mure.**

Contributors

Mure, Benoît, 1809-1858.
Faculdade de Medicina do Rio de Janeiro.
National Library of Medicine (U.S.)

Publication/Creation

Flumine Januario : Ex Imp. et Const. Officina Typographica J. Villeneuve et
Sociorum, 1843.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/zxuuw9jw>

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by the
National Library of Medicine (U.S.), through the Medical Heritage Library. The
original may be consulted at the National Library of Medicine (U.S.) where the
originals may be consulted.

This work has been identified as being free of known restrictions under
copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made
available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial
purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

PROPOSITIONES ALIQUOT
AD
HOMOEOPATHIAM CONFIRMANDAM
APTÆ.

THESIS

QUAM AD
OBTINENDUM EXERCENDI IN HOC IMPERIO MEDICINAM JUS,
SALUBERRIME FLUMINIS JANUARIИ FACULTATI,
DOCTOR BENEDICTUS MURE,
LUGDUNI GALLIARUM NATUS OBTULIT
ET PRO QUA
QUINTO KALEND. OCTOBRIS A. D. MILLESIMO OCTINGENTESIMO
QUADRAGESIMO TERTIO
PROPOSUERVIT.

Δια τὰ ὁμοια νοῦσος γίνεται, και διὰ τὰ
ὁμοια προσφερομενα ἐκ νοσουτων ὑγιαίνονται
..... δια το ἐμείν ἔπετος παῦεται.

Ἱπποκράτης
περι τοπων των κατ' ἀνθρωπων.

FLUMINE JANUARIO.
EX IMP. ET CONST. OFFICINA TYPOGRAPHICA J. VILLENEUVE ET SOCIORUM,
MDCCCLIII.

FLUMINENSIS MEDICINÆ FACULTAS.

RECTOR.

DOMINUS JOSEPHUS MARTINS DA CRUZ JOBIM.

DOMINI PROFESSORES.

PRIMO ANNO.

F. DE P. CANDIDO.....	Physices Medicæ.
F. F. ALLEMAO.....	Botanices Medicæ et Zoologiæ elementorum.

SECUNDO ANNO.

J. V. TORRES HOMEM. <i>Præses</i>	Chymices Medicæ et Mineralogiæ elementorum.
J. M. N. GARCIA.....	Generalis et specialis Anatomices.

TERTIO ANNO.

J. M. N. GARCIA.....	Generalis et specialis Anatomices.
L. DE A. PEREIRA DA CUNHA.....	Physiologiæ.

QUARTO ANNO.

L. F. FERREIRA, <i>Impugnator</i>	Pathologiæ externæ.
J. J. DA SILVA.....	Pathologiæ internæ.
J. J. DE CARVALHO.....	{ Pharmaceutices, Materiæ Medicæ, especiatim bra-iliensis, Therapeutices et artis formulas componendi.

QUINTO ANNO.

C. B. MONTEIRO.....	{ Operationum, Anatomices topographicae et ap- paratum.
F. J. XAVIER.....	{ Partuum, morborum mulierum prægnantium ef- fectuumque et recens natorum.

SEXTO ANNO.

T. G. DOS SANTOS.....	Hygienes et Historiæ Medicinæ.
J. M. DA C. JOBIM.....	Medicinæ legalis.

M. F. P. DE CARVALHO.....	{ Clinices externæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.
M. DE VALLADÃO PIMENTEL, <i>Impugnator</i> .	{ Clinices internæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.

PROFESSORES VICARII.

A. T. DE AQUINO.....	{ Sectionis Scientiarum accessorarum.
A. F. MARTINS.....	
J. B. DA ROSA, <i>Impugnator</i>	{ Sectionis Medicæ.
DESIDERATUS.....	
D. M. DE A. AMERICANO.....	{ Sectionis Chirurgicæ.
L. DA C. FEIJO', <i>Impugnator</i>	
L. DE A. P. DA CUNHA.....	Minister à Scholæ secretis.

Medicinæ facultas, sententias in quâlibet these exagitatas, proprias solummodo suis auctoribus, nec à se ullo modo comprobatas aut improbatas esse decrevit.

MEDICORUM BRASILIENSIVM

CORPORATIONI.

D. D. O.

Dr. Alure.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CORPORATION

Illustrissimi Professores.

Plenum periculis et forsè temerarium ante istam medicinæ facultatem, principia homœopathiæ vindicandi, consilium nonnullis videbitur. Nec ego similis metûs expers prodirem et viribus meis tam superiorem causam susciperem, nisi duplex melioris sententiæ causa, indulgentia et iudicum meorum in veritatem amor immensus, adesset.

Dies enim ortus est varios et dispersos scientiæ ramos, ad primordiale truncum revocandi; quid veri, quid salutaris apud varias scholas discriminandi. Solâ quippe partium singularum perfectione, integer monumenti ordo resurgere potest. Nec cuiquam aliæ orbis terrarum scholæ, ista gloria meliore jure continget, quam hujus fluminis facultati, tantis jam titulis apud remotas gentes decoræ, tam doctis professoribus ornata.

Novitates equidem jamdudum doctis corporationibus insensas est traditum, et legitima quibusdam in locis et temporibus traditio. At æquè talem opinionem homœopathiæ apud Europæ meridionalis populos grassanti applicari, non licet. Sic illa apud Italos plurimorum principum et regum, doctorum et academicorum favorem retulit. Antè Academiam medicam Neapolitanam, sæpè et extensè enodata, et jussu regio, publicis fuit experimentis probata. Francisco Primo et Augustæ illius conjugii, Imperatricis ad hæc littora nuper advectæ parentibus, salutem suam curandi unica et familiaris methodus fuit, homœopathica. Nec minùs apud Iberiæ populos accepta. Olisipponis cultiores incolæ et inter alios vir illustris et litteratus, Silvestris Pinheiro Ferreira, illius diffusioni favent. Missum à doctissimâ medicorum Lusitanorum concione, homœopathiæ inventori honorificum à me visum fuit cartularium. Lusitanus etiam civis, primus in hac terrâ homœopathiæ nuncius et strenuus defensor, eminentis ingenii vir, Dr. J. da Gama e Castro, me suadente prodit.

Parem igitur apud istos Lusitanæ gentis filios, favorem homœopathia obtinebit. Terra enim novitatum utilium amantissima, recentis et antiquæ medicinæ principia componendi, opportuna sunt tempora. Quis vestrâ illustrissimi professores, immensas artis diagnosticæ divitias miratus, simul therapeutices recentis inopiam non deslevit. Mali causas et sedes cognoscere quidem gratissimum est medico, sed rimedia applicanda malo detecto reperire gratum quoque et utilius.

Ego quidem tanti inventi auctorem pocos dies post illius obitum, et antè tam dignos auditores celebrare gloriatus sum; utilissimum scienciæ, humanitati, et isti imperio officium conferre; indignum Hahnemann meo magistro et meis ipsis iudicibus, silentium aut diversum sermonem ratus. Nullam regionem magis medicinæ renovatæ præsidio, quam istam carere, ubi naturæ magnitudo viribus humanis impar undique urget, ubi male, immenso imperii spatio adest æquatus civium numerus, ubi tropicorum speciales permulti morbi grassantur; immensam laudis fontem medicis Brasiliensibus aperire, si illi, floræ indigenæ innumeros thesauros Hahnemann duce medicinæ applicuerint, et Europæ studiosæ tradiderint, tantæ operæ perficiendæ auxilium facultatis istius non frustrâ implorare existimavi.

Tertio nonas septembris A. D. — MDCCCXLIII.

PROPOSITIONES ALIQUOT

AD

HOMOEOPATHIAM CONFIRMANDAM

APTÆ (*).

I. Duo in quâlibet scientiâ contineri debent, praxis scilicet et theoria. Duo itidem in scientiâ medicâ observanda, experientiæ scilicet clinicæ et notiones physiologicæ. Sic Anatomie pathologicæ studium, Anatomie normalis expositio antecedit, et clinicis observationibus, suam lucem præstare physiologia solet.

II. Materia medica pariter, physiologicis observationibus niti debuisset antequam therapeuticæ arma adversus morbos adhibenda præberet. Sola autem inter alios medicinæ ramos, physiologico experimento hactenus summo artis et humanitatis detrimento destituta est. Spurias materiæ medicæ fontes, illustrissimi medicorum, jam dudum frustrâ denunciaverunt. Celeberrimus Bichat, præteritis aliis, illam incohærentem absurditatum molem declarat. Haller equidem illi renovandæ aptum principium nactus talibus hoc inculcabat: *Nempè primum in corpore sano medela tentanda est, sine peregrinâ ullâ miscelâ; odoreque et sapore ejus exploratis, exigua illius dosis ingerenda et ad omnes, quæ indè contingunt affectiones, qui pulsus, quis calor, quæ respiratio, quænam excretiones attendendum. Indè ad ductum phænomenorum in sano obviorum, transeas ad experimenta in corpora ægroto.* Sed tale monitum, aut neglectum, aut despretum, nemini antè Hahnemann dignum attentione visum est.

III. Primus Hahnemann illud ingens philosophiæ et scientiæ desideratum juvantibus discipulis explevit, pathogenesicam scientiam condidit, et materiam, medicam puram, sublime apud posteros futurum gloriæ monumentum é fundamentis extruxit. Illius vigilibus curis attentè effectus secundarii medicamentorum, a primariis distincti fuerunt, ne fallax et periculosum humanitati levamen offeratur. Longo in homine sano experimento virtutes cujusque medicamenti detectæ sunt et ritè morbus artificialis ab illo provocatus, in omnibus illius phasibus, et longâ symptomatum comitante catervâ descriptus fuit.

(*) Medicinæ facultas, opiniones in quâlibet thesi exagitatas, nec improbare nec approbare, se's ipsis constitutionibus jubentibus, sustinet.

IV. Sic tandem, physiologia pretiosâ naturalium virium cognitione aucta, certius auxilium medicinæ præstat, cui nomen physiologicæ meritò imponere fas est. Quis enim Doctorem Broussais, suæ doctrinæ, nomen physiologicæ imponentem, quamvis Hahnemannianos labores nesciret, quibus deficientibus tantum physiologicis scienciis deerat, præmaturè et intempestivè egisse negare posset ?

V. Lex Similium, non fuit theoreticum systematis præconcepti supplementum, sed necessariâ connexionem, ex experientiâ purâ defluxit. Breviter enim probatum fuit, medicamenta specifica, ea ipsa in agrotis curare, quæ in homine sano, primario effectu suscitaverant. Sic Hydrargyrum luis venereæ, Sulphur herpetibus, Ipecacuanha vomitui, Opium lethargiæ obstant; sic virus vaccinium variolarum horrendum flagitium prævenit.

VI. Indè novum et secundissimum principium, physiologiæ additum: Lege quidem contrariorum corpora inorganica regi, viventia autem similia. Adest quippè perpetuus in viventibus corporibus repulsus, quo omninò contrarius, primariæ actioni effectus producitur; nec ullum medicamen agrotanti prodest nisi illud quod naturæ repulsus provocat, morbo debellando primario effectu similis, contrarius secundario.

VII. Minimorum medicamentorum usus, mirabile quoque inventum, non homœopathiæ necessaria conditio, sed utilissimum incrementum et naturalis consequentia. Quando medicus primarios medicaminum effectus morbo opponere et naturæ impetui arginem ut ita dicam objiciebat, ingenti quidem ad hunc finem obtinendum parte egebat; medicus autem homœopathicus sedulus naturæ interpres et minister, minimam dosem adhibere debet ut illius naturalem impulsum auxilietur. Aliter periculosam cridem provocaret. Sic antiquæ medicus scholæ, narcoticas præparaciones quotidie crescentes, dolorum violentiæ, aut somni defectui opponit, medicus autem Hahnemannianus tenuissimis opii particulis, ventris pigritiam aut lethargicum soporem vincit.

VIII. Formularum simplicitas, medicinæ quoque progressibus et morborum sanationi utilissima. Ignota enim hactenus virium pathogeneticarum affinitas et dubius est, qui ex pharmacorum mixtione effectus resultare possit. Quomodo igitur rationalis medicus, in complicatâ formulâ, quid juvet, quid noceat, sentiet et in alios casus fructum experientiæ deducet? Studiosus autem medicus in vastissimâ materiæ medicæ cœpiâ, appropriatum cuique morbo medicamen facile inveniet et quâlibet adulterâ mixtione abstinebit. Hæc enim Hahnemann tradit: Specificum medicamentum, nullo adjuvante corroboretur, aquâ purissimâ aut aliâ substantiâ inertî excipiatur, si correctivo eget ad tenuissimam partem minuatur.

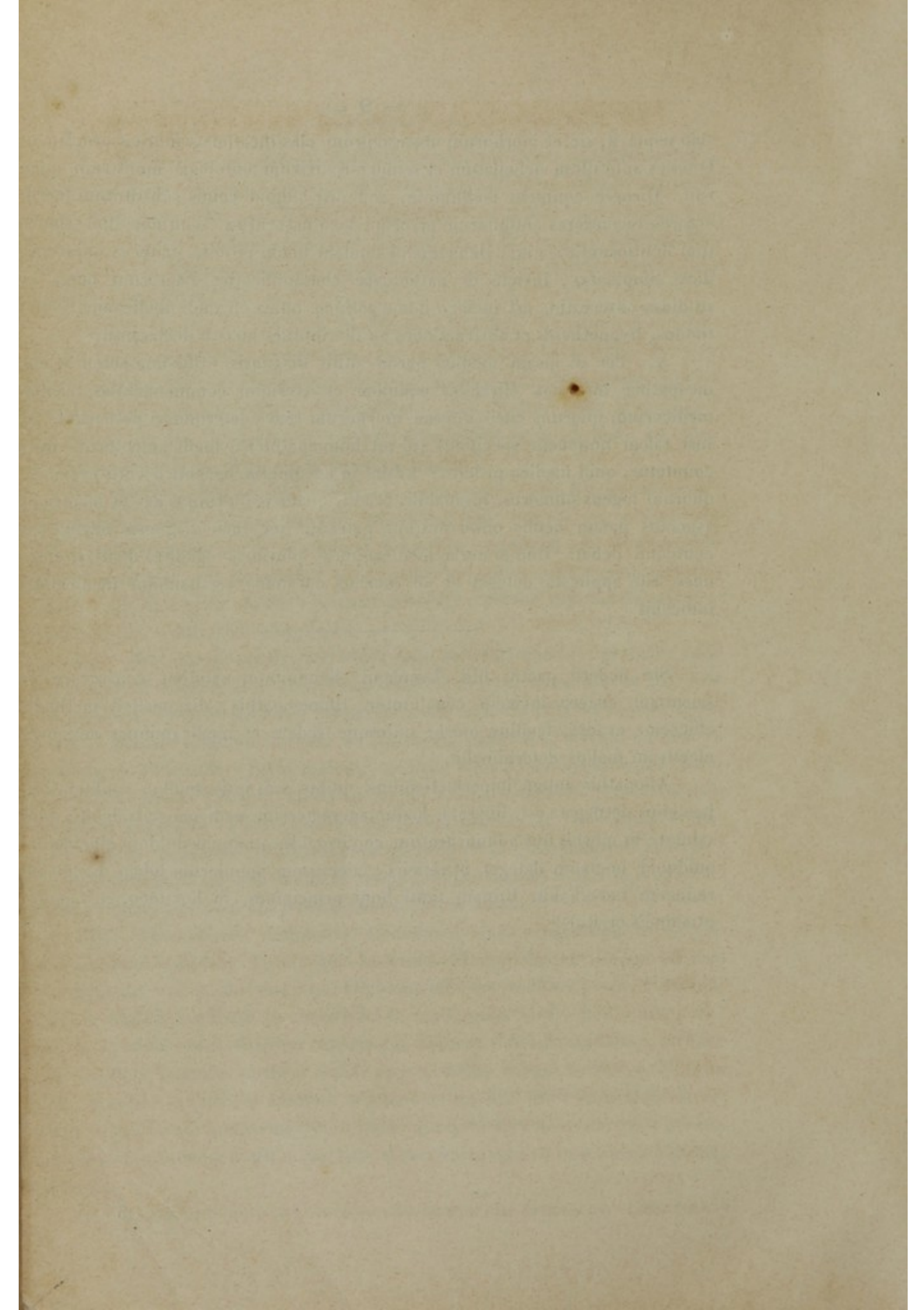
IX. Quemadmodum arbitrarias materiæ medicæ divisiones, Hahnemann

solo æquavit, sic et morborum abstractorum classificationes inutiles proclamat. Quoties auté illum debellatum et semper redivivum ontologiæ monstrum apparuit! Diruere equidem facillimum, sed nisi aliquid ruinis substitutum fuerit, errores recentiores antiquorum errorum loco nascentur. Continuæ illi systematum fictitiorum creationi Hahnemann tandem finem posuit, materiæ enim medicæ simplicitas, invicté et pathologiæ communicatur. Factorum longa et studiosa observatio, est medico homœopathico unica eligendi medicamenti methodus, hyptheses et abstractiones ab illo inutiles meritó declarantur.

X. Per se ipsam medico parùm utilis diagnosis, utilissima autem si homœopathiæ inserviat. Mirabiles equidem et æternùm commendabiles, vigiliæ medicorum, quorum curis internæ morborum sedes determinari potuerunt. At nisi talem notionem specificus (id est homœopathicus) medicamentorum usus comitetur, quid medico prodest? Adsint in exemplum herpeticæ cutis læsiones, quorum ingens numerus, insanabilis evadit, quamvis illorum sedes et materialis aspectus palàm oculis observantibus pateant. Nec ideó diagnosis negligi aut contemni debet. Imó materiæ medicæ puræ, plurimas occultas divitias, diagnosis rité applicata deteget et ad morbos curandos certissimum medicamen indicabit

Sic fœdere pacto, filii Æsculapii, hominum salutem conservare et scientiam augere invicem conabuntur. Homœopathia, diagnosticis methodis efficacior evadet, facilius morbi cujusque sedem et medicaminum actionem electivam melius determinabit.

Allopathia autem imperfectionibus, quibus suis ipsis ducibus confitentibus hactenús deturpata est, liberata, legitimam materiam medicam possidebit; quid salutare in morbis fuit administratum confirmabit, quidquid dubium elucidabit, quidquid nocivum deteget et rejiciet; concussam populorum fidem Æsculapio reducem conciliabit. Utinam tanti boni principium, in hoc loco, et à paucis istis lineis oriatur!

HYPPOCRATIS APHORISMI.

I.

Vita brevis, ars longa, occasio præceps, experientia fallax.
. . . . — SECT. I. — *Aph.* 1.

II.

Ad extremos morbos extrema rimedia exquisitè optima. — SECT. I.
— *Aph.* 6.

III.

Paulo deterior et potus et cibus, jucundior autem eligendus potiùs, quàm meliores quidem sed ingratiore. — SECT. II. — *Aph.* 38.

IV.

Duobus doloribus simul obortis, non in eodem loco vehementior obscurat alterum. — SECT. II. — *Aph.* 46.

V.

Multùm et de repentiè evacuare aut replere aut calefacere, aut frigefacere; aliter quocumque modo corpus movere, periculosum est. Enimverò omne nimum naturæ est inimicum. Quod verò paulatim fit, tutum est: tum alias et si quis ex altero ad alterum transeat. — SECT. II. — *Aph.* 51.

VI.

In morbis acutis extremarum partium frigus, malum. — SECT. VII.
— *Aph.* 1.

*Conformem facultatis constitutionibus, istam thesim a me repertam
esse declaro.*

DR. TORRES-HOMEM.